

HECE TASLARI

aylık şiir dergisi

103.on5eylül2023

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarслан

kapak fotoğrafı

tayyib atmaca

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak

armada/2 d blok nu: 6

onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

9. yıl. 103. sayı 15 Eylül 2023

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Bekir Oğuz Başaran / Şiirimizin Dört Ahmet'i / 3
- Tacettin Şimşek / Tuyuğlar 2 / 4
- Muzaffer Uslu / Yarım Kalacaksın / 5
- Murat Kahraman / Bizden Olmalı / 6
- Mehmet Güneş / Sevda Yokuşu / 7
- Bülent Atak / Sınanmak / 8
- Mehmet Osmanoğlu / Anladım / 9
- Mehmet Gözükara / Binde Bir / 10
- Hayrullah Değerli / Paylaşmak Gerek / 11
- Hüseyin Kaya / Tayyib Atmaca ile Şiir Yürüyüşü -5-/ 12
- Ömer Ekinci Micingirt / Kimler / 17
- Basri Doğan/ Yol Arkadaşım / 18
- Sebahattin Karadaş / Gördüm / 19
- Aliyar Arslan / Yürü / 20
- Hüseyin K. Ece / Bir Başka Baharda / 21
- Ali Sağır / Süveyda / 22
- Oruç Elman Dadaşı / Gözdən Düşməsin / 23
- Metin Özarслан /Göreme'ye Serenad/ 24

● Bekir Oğuz Başaran

Şiirimizin Dört Ahmet'i

Ahmet Hâşim

Merdiven, Göl Saatleri, Piyâle
O Belde, Karanfil, "ateşten lâle"
Şiirinde, "Mânâ, Vuzuh" arama
Gönülleri düşürendir melâle...

Ahmet Kutsi Tecer

Mutlakçı şâirlerden, önceleri
Köşebaşı, unutulmaz eseri
Belki en güzel şiiri; Nerdesin?
Folklor sevdâsı mahvetti Tecer'i...

Ahmet Hamdi Tanpınar

Beyatlı'dan daha çok, Ahmet Hâşim hayrânı
Kürsü'de hazır buldu, dostu Mehmet Kaplan'ı
Âraf ve Eşik'teydi, en sevilen şiiri
Yahyâ Kemâl tarzıydı, tek Bursa'da Zamân'ı...

Ahmet Muhip Dıranas

Gökhan Akçiçek'e

"Hâtırada kalan şey değişmez zamanla"
Oyun yazarıydın Gölgele, Çıkmaz'ınla
Şiirin sâdık kölesiydin Ahmet Muhip
Sâyende ölümsüzleşti Fahriye Abla...

Tuyuğlar / 2

Bende Kalan

Bir tebessüm resmidir
senden kalan
Yoksa bir tür ses midir
senden kalan
Bir hayal oldun
rüya sundun bana
Ömrümün son kısmıdır
senden kalan

Kaçış

Düşlerim savruk
sevincim münzevi
Nazma çektim
kalbi kışkırtan devi
Uzletim
yalnızlığım
tenhalığım
Gök kafeslerden kaçıştır bir nevi

Hırçın Ses

Her hayalin
bende bin bir rengi var
Hangisinden
soylu bir mısra çıkar
Say ki
yüksek perdeden
sarkan sesim
Harşit'in hırçınlığından yadigâr

Tanpınar'ın Rüyaları

Dinlenir bahçende
bin yıllık çınar
Laleden kan fışkırır
güller yanar
Sen zamansız bestelenmiş
bir şiir
Sen *huzursuz bir rüyasın*
Tanpınar

Paylaşım

Şairim
gerçek rüya hâlâ benim
Bak bu pervasız silik imza benim
Ortağımın
var mısın paylaşmaya
Al götür
dünya senin
sevda benim

Beş Yangın

Ey güneş
pervanemim
yaktın beni
Mecnunum
çöller nasıl yaksın beni
Tutku pişmanlık rüya sevda hayal
Beş yanımdan sardı
beş yangın beni

● Muzaffer Uslu

Yarım Kalacaksın

Kırk yerden kırıp gittin kolumu kanadımı
Sanma, gittiğin yerde bahtiyar olacaksın.
Gün gelip unutsan da üç heceli adımlı
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Belki bir zaman böyle safalar süreceksin
Belki başka dallardan çiçekler dereceksin
Bu zafer sarhoşluğu çok sürmez, göreceksin
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Merhametsiz yüreğin kurtulamaz iflastan
Pişmanlık içeceksin doldurduğun her tasta
Hissenin alacaksın, bana kalan mirastan
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Ben geldim sanacaksın irkilerek, her seste
Göğsüne dolacağım aldığın her nefeste
Yavrusunu kaptırmış bir kuş gibi, kafeste
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Sabah, akşam, her yerde, caddede, kaldırımında
Peşinde olacağım, attığın her adımda
Öyle mağrur, kibirli yer etsen de yadımda
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Aksimi göreceksin, eşte, dostta yarende
Hayalim dolaşacak gölge gibi, çevrende
Nereye gidersen git, şu koskoca evrende
Ey Sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Sana göz kırpacığım eski bir fotoğrafta
Benden söz edeceksin belki bir itirafta
Öyle şaşkın, çaresiz kalmış gibi Araf'ta
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

Bana yaşattığını, dilerim sen de yaşa.
Allah bilir işini, ben kulum sümme haşa!
Karırsak da nihayet bir gün toprağa, taşla
Ey sevgili, sen bensiz hep yarım kalacaksın.

● Murat Kahraman

Bizden Olmalı!

Ecnebiyle mühim işler görülmez;
Sır tutacak adam bizden olmalı!
Kalıba uymazsa taşlar örülmez;
Ustanın sanatı özden olmalı!

Külfetten kaçana sakın gel deme
Her yüze güleni adam belleme
Yüzü gülmeyeni bırak elleme;
İş yapacak kişi tezden olmalı!

Nasip mi herkese mektep medrese
Dersin haricinde ömür giderse
Fırsatı bulursan giriver derse;
Çok şeylerin başı azdan olmalı!

Otur itibarı gördüğün yerde
Çare sende yoksa vardır bir yerde
Fakîh'in fetvayı verdiği yerde;
Sadakat zerreden, cüzden olmalı!

Karışmak istemem elin işine
Gelmiyor doğrular âlem işine
Fazla dalmıyorum dünya işine;
Derine inmeden yüzden olmalı!

Geçmişe bakarım şu gelecekten
Tercihim saf sudur çok içecekten
Balı derleyerek binbir çiçekten;
Kışa hazırlığım yazdan olmalı!

● Mehmet Güneş

Sevda Yokuşu

Müptelâ olduğum sıcak bakışta,
Güzel gözlerine dalıp da gitsem.
Baharı yaşasak biz karakışta,
Mutluluktan nasîp alıp da gitsem.

Raks etse gönlümüz aşk denizinde,
Kaybolsa gözlerim elâ gözünde,
Başımı yaslayıp şöyle dizinde,
Bir ömür yanında kalıp da gitsem.

Çile dergâhında erise gönlüm,
Mecnûn'un yolunda yürüse gönlüm,
Şu öksüz ömrümü sürüse gönlüm,
Senin ile aşkı bulup da gitsem.

Birlikte her yandan çağlarken Neşe,
Sevdâ yokuşunda düştüm ateşe,
Hasretinle hüznün çöker Güneş'e;
Vuslat deryâsına dalıp da gitsem.

Bir kutlu zamanın ilkbaharında,
Yazın sıcağında, kışın karında,
Sonbaharın düşen yapraklarında,
Ölümsüz sevgiyle dolup da gitsem.

Muhabbet fehmetsek huzur bularak,
Gönül bahçesinden sevgi alarak,
Gök kubbede bir "hoş sadâ" olarak,
Nihâyet, âsûde ölüp de gitsem.

● Bülent Arkan

Sınanmak

Hayır ile şer ile hassaten sınanırım
Ah eder katlanırım şu başa gelen hale
Akıl vicdan nezdinde kendimce kınanırım
Sebebi minvalinde yürürüm istikbale

İçin için yansam da şerden hayır beklerim
En derin acıları yüreğimde saklarım
İhsan üzre düşünür vicdanımı yoklarım
Gidişata kapılıp meyletmem intihale

Üzüntümü külleyip için için yanarım
İçin için yanarken üşüyenle donarım
Yaratılış gayeme uyan hale dönerim
Hüzünle ye'se düşüp kapılmam infiale

Gidişat zaman zaman musibetle sınanır
Kimisi isyan eder kimi hepten inanır
İmanı olan insan Yaratana güvenir
O minvalde koşarım imanlı intikale...

● Mehmet Osmanoğlu

Anladım

Artık beklemiyorum ne seni ne gölgeni
Şöyle bir yamacımdan geçip gittin, anladım
Belki bir yaz yağmuru mecalsiz bir buluttan
Üstüme birkaç damla saçıp gittin, anladım

Rengârenk kanadınla sanki kelebek gibi
Yorgun argın nefesin bitti bitecek gibi
Gözlerimi mest eden nazlı bir çiçek gibi
Bahçemde birkaç fasıl, açıp gittin, anladım

Bir görünüp ufkumda çođu zaman kaybolup
Baharın ortasında dalın yaprağın solup
Hüzün nađmeleriyle ellerimde kuş olup
Titreyen avucumdan, uçup gittin, anladım

Bir bergüzar bırakıp saçlarının telinden
Vazgeçip düşlerini süsleyen emelinden
Karartıp gözlerini şu feleğin elinden
Ayrılığın zehrini, içip gittin, anladım

Hatıralarla dolu evim, balkonum, masam
Boğulur sanki sesim nefesini duymasam
Ne faydası olur ki ben sözümünden caymasam
Dört mevsimden hazanı seçip gittin, anladım

Seni sordum umutla her sabah rüzgârından
Geçmişten ve bugünden, bilmediğim yarından
Toplayıp izlerini bütün odalarından
Kalbimin sarayından, göçüp gittin, anladım

Bilmiyorum, göğümde gün doğar mı yeniden
Kalan elbet yanar da hiç mi üzülmez giden
Kayan bir yıldız gibi hayatımdan aniden
Veda bile etmeden, kaçıp gittin, anladım.

● Mehmet Gözükara

Binde Bir

Ne olsa dayanmaz böyle talana
Yazık oldu bize diyen binde bir
Devletin malını çalan çalana
Lanet olsun size diyen binde bir

Ağlayan da bizim gülen de bizim
Yolunan da bizim yolan da bizim
Açlık sınırında ölen de bizim
Kurt işledi öze diyen binde bir

Kimisi dindaşı kimi kardeşi
Onlar benzin taşır yanar ateşi
Halkı aldatmakta bulunmaz eşi
Tükür böyle yüze diyen binde bir

Anlamın yitirdi niçinle neden
Köye dönemedi şehire giden
Ekonomi resetlendi yeniden
Düşün gerçek ize diyen binde bir

Hâkime savcıya gerek kalmadı
Kalfa ustalaştı çırak kalmadı
Ciğer kebab oldu yürek kalmadı
Bu hastalık taze diyen binde bir

Dış mihraklar halimize koymuyor
Kavunu karpuzu yerken soymuyor
Bu nasıl gözümüş mala doymuyor
Toprak dolar göze diyen binde bir

Liramız aşağı döviz yukarı
Kim bilir kimlerin vardır çıkarı
Aynı dertten dertli evli, bekarı
Can dayanmaz köze diyen binde bir

Gözükara'm binde biri kutluyor
Göz önünde sabır taşı çatlıyor
Kimi para kimi çile katlıyor
Rağbet yalan söze diyen binde bir

● Hayrullah Değerli

Paylaşmak Gerek

Merak ediyorsan yüce Mevla'yı
Kâinatı gezip dolaşmak gerek
Terki diyar edip ol masivayı
Hakikat yoluna ulaşmak gerek

Doğanın kanunu değişir sanma
Nefsine yenilip kahrolup yanma
Şeytanın hilesi süslüdür kanma
İlim erbabıyla buluşmak gerek

Doğruluk libasın giyip üstüne
Sığınacak liman olup dostuna
İlim deryasından dolup testine
Karınca misali çalışmak gerek

Mazlumun ahını alayım deme
Göz dikip malını çalayım deme
Belayı başına dolayım deme
Hakkın nimetini bölüşmek gerek

Eyyüb ol dönesin sabır taşına
Karışma kimsenin haset işine
Musibet gelirse kulun başına
Acıyı kederi paylaşmak gerek

● **Konuşturan:** Hüseyin Kaya

O bahsi kapatalım ama “modern şiir” üzerinde biraz duralım. Şiirin “modern” i olur mu? Hatta daha da geriden alalım isterseniz “modern” kelimesinin zihninizde olan karşılığı ile başlayalım. Size göre “modern” nedir? Sonra da şiirin modernini konuşalım.

İnsanoğlunun nasıl ki eskisi, yenisi olmazsa şiirin de eskisi yenisi olmaz. İnsan her devirde insandır. Her çağın problemleri bir önceki çağa göre değişmemiş, her çağ kendi problemleriyle gelmiştir. İyi ve kötü insanın olduğu gibi iyi ve kötü şiir vardır. Ne kadar iyi insanlarla oturup kalkarsanız düşünce dünyanız onların tecrübeleriyle bereketlenir.

Bir ağaç ya da bir tarla her yıl bir önceki yıldan daha iyi ürün verecek diye bir kaide olmadığına göre her devirdeki insanların da inişli çıkışlı bir hayatları olacak ve ona göre geleceği bereketlendircek ya da borlaştıracaktır.

Gelelim ucuz bir çiklet sakızı gibi ha bire çiğneyip durulan ve aynı zamanda dişlerin arasına mikrop yayan “modern” kelimesine. Bazen bu kelimeyi “çağdaş” manasında da kullanıyorlar. Modern kelimesinin halk arasındaki karşılığı asortik. Asortığın manası ise kendini başkalarından yüksek görmeye çalışmak olarak algılanır. Çağdaş kelimesi ise zaten başka bir hilkat garibesidir. Ne modernin ne de yeninin yerini doldurmaz. Çağdaş kelimesinin halk arasındaki karşılığı ise aynı çağda yaşayan ya da birbiriyle akrana yaşta olan anlamında kullanılmaktadır. Bu kelimeyi sınanmamış ustura gibi kim şiirin içine yatırdıysa Allah bildiği gibi etsin. Biz en iyisi modern kelimesini yeni anlamında kullanarak sözümüzü sürdürmeye devam edelim. 1093 yılında doğan Türk dilini geleceğe taşıyan Hoca Ahmet Yesevi, Divan’ı Hikmet 99’da

“Tatlı tatlı yiyenler, türlü türlü giyenler

Altın tahta oturanlar toprak altında kalmışlar.”
derken onun gönül topraklarından filizlenen Yunus Emre

*“Kani mülke benim deyen, köşk ü saray beğenmeyen
Şimdi bir evde yaturlar, taşlar olmuş üstünleri”*

ya da aynı çağda yaşadığım muhabbet halkasına dâhil olduğum Abdurrahim Karakoç ağabey’in:

*“Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin.
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.”*

Bu alıntılardığımız dizeler arasındaki zaman farkını hissedemediyse şiir önce de yazılsa sonra da yazılsa şiirdir. Demek ki şiirin eskisi, yenisi, modern, çağdaş olmuyor. Şiir her çağda anlaşılıyor, duygularımıza tercüman oluyorsa gönül tellerimize ne kadar dokunuyorsa o kadar yeni bir şiirdir.

İsterseniz modern kelimesinin karşılığı olarak yeni kelimesini kullanalım. Bizim kastettiğimiz yeni kelimesi, var olan bir şeyi dolaşımında tutarak kaybolmamasına engel olmaktır. Bunu söylerken de gerek hece ile gerekse aruz ölçüsüyle yazılan şiirlerin kalıplarının içinden çıkmayalım, bu iki ölçünün dışındakiler şiir değildir demiyorum. Öyle tahmin ediyorum ki bu “modern” kelimesini çiğneyip duranlar da geleneksel şiir ölçülerimizin dışına çıkarak serbest ölçüde yazılan şiirleri “çağdaş” diğer şiirleri ise “yobaz” olarak gördüklerinden böyle bir tanımlamaya ihtiyaç duymuşlar. Bugün geleneksel şiiri iyi bildiği halde serbest şiir yazan bir sürü şair var. Bunların şiirlerini okuduğunuzda zihninizde yine o geleneksel şiirin izlerinde gezerken ayrı bir tat almaya başlarsınız. İşte okuduğunuz şiirlerde ayrı bir tat alıyorsanız bu şair kendini yenilemiş yani şiire başladığı gibi durmayan devamlı daha güzelini yazmaya çalışan bir şairdir.

Biz millet olarak sözü bir üslup içerisinde söylemeyi seven bir milletiz. Ağtılarımıza, ninnilerimize, manilerimize, türkülerimize doğru bir yolculuk yaptığımızda günümüzde adına modern denen şiirin bize yakın durmadığını görürüz. Bize yakın duran şiirlerde ise o şairin gelenekten beslendiği bir damarı olduğunu görürüz. Şiirindeki gerek iç kafiye olsun gerek ses akışı olsun bize ölçülü bir şiir okuyormuşuz heyecanı katar. Üç kısa örnek vererek bu konuyu daha fazla uzatmamak gerek

diye düşünüyorum. Gerekirse daha sonra tekrar bu konuya dönebiliriz. Mesela, Arif Nihat Asya'nın *Naat'ı*, Sezai Karakoç'un, *Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine*, Nazım Hikmet'in, *Karayılan Hikâyesi* gibi onlarca örneklendireceğimiz başka şiirlerde var. İşte bu şiirler yeni şiirdir. Günümüzde "modern" şiir dedikleri ise bir hilkat garibesinden öte bir şeydir.

İnsan ve şair olarak Şuara Suresi'nden bize düşen hisse nedir? Şiir yazarken, yazdıktan sonra, okurken bu sure kalbinizden geçer mi?

Bu sorunuzla birlikte Efendimizin önce düşmanı sonra dostu olan ve soycağ şair bir aileden gelen Ka'b Bin Zühre gözlerimin önüne geldi birden. Zühre üstadımız ile ilgili de bir iki kelam etmemiz gerek diye düşünüyorum. Üstadım Mekke'nin en kral şairiyken İslam kandili yavaş yavaş evlerde Allah'ın ayetleri okunarak aydınlanmaya başladığı günlerde, gizlice okuyan ayetleri dinler. Dinledikçe hayran kalır. Ondan sonra kendi kendine şöyle der: 'Devrin Sultan-ı Şuarası benim, evlerde okunanlar bir insanın ağzından çıkabilecek sözler değil' diyerek ayetleri ezberlemeye başlar. Daha önce Müslümanları hicvettiğinden dolayı hakkında ölüm kararı alınan üstadımız; bir gün Efendimizin huzuruna çıkar ve "Bânet Sü'âd"ı okur. Bu şiirdeki:

"Muhakkak ki Peygamber kendisiyle aydınlanılan, Allah'ın çekilmiş yalın kılıçlarından bir kılıçtır" dizeler efendimizi gönlünü kanatlandırır. Hem üstadı bağışlar hem de bürdesini hediye eder.

Kuran'ı Kerim'im, şiirin zirvede olduğu bir dönemde inmesi ve günümüze kadar bir harfinin bile değiştirilmemesi şairler için ayrı bir anlam ifade etmesi gerekir.

Sen geldin şiirin kal'ası düştü
Öldü şairlerin ilham perisi
Kâbe duvarında altın harflerle
Parlayan şiirler demire kesti
Sözlerin üstünde bir söz getirdin
Battı şuaranın söz saltanatı

Aklınızı ve kalbinizi eski bakkal terazisi gibi düşünün tartarken iki ibikte birbiriyle aynı hizaya gelecek şekilde geldiğinde tartı doğru olurdu. İşte aklımızı ve kalbimizi bu iki terazinin ibiği gibi düşündüğümüzde kaleme dökülen düşünceler sahih düşünceler olur. Sahih düşünceden de insana dokunan bedii sözler olur. İşte bu bedii sözün

yetiştığı toprak edep toprağı, yetiştirilen ürün ise edebiyattır. Şiir de edebiyatın esas oğlanıdır. Esas oğlan nasıl ki rolünü yaşıyormuş gibi yapmak zorundaysa, şair de dünyadaki rolünü yaşayarak oynamak zorundadır. Burada aklıma: "Kişi yaşadığı hâl üzere ölür ve öldüğü hâl üzere haşrolunur" Hadis-i Şerif'i geldi. Bunu şaire uyarlırsak söyle diyebiliriz: Nasıl bir hayat yaşıyorsan yazdığın şiirlere de o hayatın kokusu siner.

Şiir, karnından konuşarak anlatmak ya da imge adı altında hangi taraftan okusanız bir anlam bulamayacağınız sözler dizimi değildir. Efendimiz teşrif etmeden önce kimin ailesinden bir şair yoksa o ailenin küçümsendiği, bundan dolayı da şiirin zirvede olduğu bir dönemde inmeye başlayan ayetlerden *Şuara Suresi* elbette beni ilgilendiriyor. Aklıma gelen her duyguyu kalbimden onay almadan yazmamaya çalışıyorum.

Şair yaşadığını mı döker dizelere, yaşamak istediğini mi? Sezai Karakoç'un Leyla ile Mecnun'unda böyle bir şöyle dizeler vardı sanki:

"Şairler yaşamak istediklerini yazar

Ama o yazılacak olanı yaşarlarsa susar" Ferdî bir tavır olabilir muhakkak bu, sizde karşılığı nedir bu durumun?

Sorularınız eski bakkal terazilerinin iki ibiği gibi. İbikleri birbirine baktırmak için kefelere aynı ağırlıkları koymak gerekiyor.

Bu sorunuza yazmış olduğum şiirlerle örnek vermek istiyorum.

Yüreğim her gece Hazar'da çalkar

Ben sana gidemem sen gelemezsin

Yurdumdan yurduna turnalar kalkar

Ben selam salarım sen alamazsın.

Bu dörtlükte hem kavuşma özlemi hem de mümkünü zor olan bir vuslatı yaşadım, dolayısıyla yaşamış olduğum hâli aşikâr ettim.

Gel seninle yaramazlık yapalım

Hazar çalkalansın biz kuduralım

Aras sana aksın Kür bana aksın

Genceli Nizami gözyaşımızı

Döksün hokkasına bismillah desin

Mecnun kitabını yazsın yeniden

Bu iki şiir örneğini terazinin iki kefesine koyduğumuzda sorunuzun bir bölümüne cevap vermiş sayılırım diye düşünüyorum. İktisat okurken aklımda şöyle bir terim kalmıştı:

"İhtiyaçlar iki türlüdür, birisi giderildikçe şid-

deti azalır, diğeri ise giderildikçe artar” Bu terimi şaire uyarladığımızda; aşk, özlem, hasret karşılandıkça şiddeti azalır, karşılanmadığında ise artar. Ya da şöyle biraz açalım. Karşı cinsinize âşık oldunuz, onu her gün görme arzusuyla yanıp tutuşuyorsunuz. Hadi biraz da işin içine sıla özlemi katalım. Cep telefonu yok, ancak gidip postahane-den bağlanıp -Evlerinde telefon varsa ve telefonu aradığınızın açma ihtimali fazlaysa- ya da jetonlu telefon çıktı da ondan arayacaksınız. Sesini duyduğunuzda ayaklarınızın bağı çözülecek. Telefonu bir başkası açtığında ise dut yemiş bülbül gibi kalacaksınız. Hele bir de mektuplaşıyorsanız her gelen mektuptaki mürekkebi koklarsınız. İşte bunun adı aşktır. Bol isotlu Urfa Kebabı gibi hem yersiniz hem ağzınız yanar.

Kavuştuğunuzda heyecanınız yavaş yavaş azalmaya başlar. Hele bir de sevgilinin elini tutarsanız içinizdeki aşk enerjisi yavaş yavaş sönmeye başlar. Sevdiğiniz insanla evlendiğiniz takdirde de o aşkın yerinde yeller esmeye başlar. Çünkü aşk başka bir şey, evlilik başka bir şeydir. Karşılıklı sevgi saygı hâlâ devam ediyorsa depreme dayanıklı bir hayat sürmeye devam edersiniz.

Sezai Karakoç’un tırnak içindeki cümlesine dönecek olursak bu cümlesini yine kendisi şöyle açıklıyor: “Ben aşkı göğsümde kurşun gibi taşıyorum.” Kurşunla kalp arasında ince bir zar olmalı ki müdahale edildiği anda aşk bitecek. Örnekleme-yi Sezai Karakoç üzerinden sürdüreceğiz olursak, o bugüne kadar aşkı tene indirmedeği gibi Leyla ile Mecnun kabileleri arasındaki kavgada bile Leyla’nın tarafını tutarak yaşayacağı anı şöyle özetledi.

“Leylâ’nın kabilesi yenilmez ki
Leylâ leylâktan yaratılmış
Üstünden rüzgâr geçse
Leylâkın rengi değişmez ki
Leylâ gecelerin demirinden
Kılıçlarımız ona işlemez ki..”

Sözü bu kadar uzattıktan sonra yazmanın ve yazmanın karşılığı nasıl özetlenir doğrusu bilmiyorum. Ancak şunu diyebilirim: Yaşamadan yazılan şiirin şairde bir karşılığı yoksa elbette okurda da olmaz. Şair yaşamayı düşündüğü bir hayatı da yazarken de elbette insanın hayal gücüne katkı sağlayacak ve aynı zamanda gerçekleşmesi muhtemel fikirlerin bir özeti olarak şiirini yazar.

Şiir dünyaya ait, dünyevi bir dil ile mi kurulur sizce yoksa başka bir dünyanın dili midir?

İnsan bu dünyanın konargöçeridir. Hiçbir yer bize ait değildir ama sahip olduğunuz her şey bize aitmiş gibi yaşarız. Aslında dünyada bize ait olan ne varsa biz onları geçici olarak kullanan kiracılarız. Bizim kullanımımızda olan her şey –az ya da çok- sadece verilen bir nimettir.

Allah her insanı aynı donanımlarda yaratmıştır. Hiçbirimiz birbirimizden üstün değiliz. Üstünlük sadece sorumluluğu yerine getirme ve insanın içinde bulunan donanımları kullanmakla alakalı bir durumdur.

Biz, nasıl ki hem bu dünyaya hem öbür dünyaya aitsek, o zaman şiir de hem bu dünyaya hem öbür dünyaya aittir. Çünkü insan varsa şiir vardır. İnsanın duygu ve düşüncelerini söze dökmesinin en tatlı meyvesi şiir olmuştur. İnsanın gönlüne dokunacak şiirler yazan şairler toprak altında olsalar da şiirleri okundukça hayırla yâd edilmelerine vesile olurlar. Dolayısıyla yazmış olduğu şiir hem bu dünyayı hem öbür dünyayı ilgilendirmiş olur.

Şairin kullanacağı dile gelince nasıl bir hayat yaşıyorsa o hayatın dilini kullanacaktır elbette. Şairin yaşadığı hayata yakın yaşayanlar da bu şiirden etkileneceklerdir elbette. Şiir dilini dünyevi ya da uhrevi bir dil diye tanımlayamayız. Dile işlevlik kazandıran şairdir, şairin kıvrak zekâsıdır. Bu zekâyı hangi yönde kullanırsa o yönde şiirler yazar. Sözün etkili olması bakımından sözü söyleyenin de önemli olduğunu düşünüyorum.

Her devirde içinde yaşadığı toplum ve hayatla çelişen şairler gelip geçmiştir. Kendi karın gurultuları da kendileriyle birlikte toprak olmuştur.

Kendisi erdemli olan şairler yaşarken de öldükten sonra da örnek alınacak şairler arasında yerlerini alırlar. Gerisi bahçelerin kargaları bile olmazlar.

Şiir yarışmalarına yahut ödüllere nasıl bakıyor Tayyib Atmaca. Geçmişte katıldığınız yarışma yahut aldığınız ödül oldu mu?

Yıllar önce birkaç şiir yarışmasına katıldım, kendi çapımda dereceler aldım ama kendimi tanıtmaya başladıktan sonra yarışmalardan uzak durmaya başladım.

Yarışma demek sipariş üzerine şiir yazmak ya da o siparişe uygun daha önce yazmış olduğunuz bir şiiri sahaya sürmek demektir. Günümüzde şiir

yarışmaları maalesef bir sektör haline geldi. Hangi şehirde hangi konu üzerine yarışmalar yapılıyorsa onu takip edenler oluşmaya başladı. Kalemine güvendiğim bazı şair dostlar da maalesef bu tür yarışmalara katılmaktan geri durmuyorlar. Ödül-süz bir şiir yarışması olsa belki katılabilirim. Bazı yarışmalarda “körler ile sağırlar, birbirini ağırlar” ilkesinin hâlâ geçerli olduğunu duyuyorum.

Edebiyat adına her yıl çeşitli ödüller veriliyor, kimisi bu ödülü hak ediyor kimisi de hak etmiyor maalesef. Bu ödüllerin verilmesinde hakkaniyet gözetildiğinde ödül verilmesine, alınmasına karşı değilim. Mesela her yıl verilen Necip Fazıl ve Cumhurbaşkanlığı ödüllerinden herhangi birini teklif etseler kabul etmem. Daha doğrusu altında ezileceğim hak etmediğimi düşündüğüm hiçbir ödülü kabul etmem.

Tayyib Atmaca bir dönem samimiyetle başlayan şimdilerde ise sanki biraz seyri, amacı farklılaşan “şiir gecesi” faaliyetlerine nasıl bakar? Bizim mahallede bu faaliyetler ne zaman başladı, kimler öncü oldu? Şimdiki faaliyetleri nasıl görüyorsunuz.

Özellikle İstanbul, Ankara, İzmir gibi şehirlerde bazı pastanelerde “şiirini al gel” şiir okuma matine-leri olduğunu duymuştum. Anadolu’da ise ilk defa 1987 yılında Kahramanmaraş’ta rahmetli Bahaettin Karakoç ağabeyin çıkarmış olduğu Dolunay dergisi çatısı altında *Dolunay Şiir Şöleni* başladı. Bu şiir şöleninin 4.süne Osmaniye de biz ev sahipliği yaptık. Daha sonraki yıllarda Kahramanmaraş’ta *Dolunay Şiir Şöleni* aralıksız 17 yıl sürdü. Osmaniye de Güneysu dergisi olarak şiir şölenleri düzenledik. Bu şölenlere, Abdurrahim Karakoç, Dilaver Cebeci, Ali Akbaş, Muhsin İlyas Subaşı, Nurullah Genç, Hasan Akçay, Mehmet Aycı, Gökhan Akçiçek, Erdal Noyan, Nazir Akalın, Nazım Payam, Şaban Abak, Mehmet Şeker vd. gibi birçok şairi davet ettik. Herkes kendi imkânlarıyla geldiler, Osmaniye’deki dostların evlerinde misafir oldular.

Günümüzdeki şiir şölenleri ya da adına şair panayırı diyelim. Elbette eskisi gibi değil. Bu panayıra davet edilecek şairler belli şair/babaların ellerinde onların icazeti alınmadan bu panayırlara kimse çağırılmaz. Gelen şairlere de ayrıca dış kirası olarak bir ücret ödenir. Adamına göre ödül ya da para vermek bu şair/babaların uhdesindedir.

Bunun yanı sıra kendi kendini şair yerine koyan ve aynı düşüncede olan başkaları tarafından devamlı alkışlananlar da belli bölgelerde belli zamanlarda katılım ücreti ödeyerek şiir okumaya giderler. Neticede herkes maksadına göre kendi çaplarında bir şeyler yapmaya çalışıyorlar.

Ben bu dünyanın oyun ve oynaştan ibaret olduğuna inanmıyorum. Bizden önce yaşamız ve yazdıklarıyla gönlümüzü ferahlatan şair/yazarlara karşı vefa borcumuzu ödemek için onlardan aldığımız edep işlemeli edebiyat sancağını yere düşürmemeye gayret ediyorum.

Kendilerinde “icazet makamı” yetkisi gören, çok satılan, okunan ya da öyle olduğu ima edilen popüler dergiler var. Tayyib Atmaca ismini neden bu dergilerde göremiyoruz?

Yıllar önce *Kırağı* şiir dergisini çıkardığımız dönemlerde *Türk Edebiyatı* dergisinde de şiirlerim yayınlanıyordu. *Kırağı*’dan sonra bahsettiğiniz popüler dergilerden *Yediiklim*’de şiirlerim yayınlandı. *Dergâh*’ın ilk çıktığı yıllarda derginin Osmaniye temsilcisiydim. Birkaç tane şiir gönderdim Mustafa Kutlu ağabey, şiirlerimi klasik hece şiirine yakın buldu ve yayınlamadı. Şimdi geçmişe doğru dönüp baktığımda yanlış yaptığımı farkına son beş yıldır vardım. Söz konusu dergilerde benim şiirleri akraba şiirler var düşüncesi ile bir daha şansımı deneyim deyip şiirlerimi gönderdim. *Türk Edebiyatı, Dergâh, Hece, Yedi İklim, Şiar, Mahalle Mektebi* gibi dergilerin ortak kanaatleri üç aşağı beş yukarı şöyle oldu: “Şiirleriniz günümüz modern şiirinden uzak, günümüz dilini yakalayamadığımız gibi halk şiiri yakın şiirler yazıyorsunuz” gerekçesiyle dış kapıdan içeriye adımımızı atırmadılar. Önceleri bu tavır zoruma gidiyordu ama şimdilerde bu dergi yönetmenleri arkadaşlarımla doğru yaptıklarına kanaat getirdim. Çünkü ben hiçbir şekilde hiçbir yere ait değilim. Kendi sesi mi yakalama peşindeyim ve kimsenin eteğine tutunmaya çalışmıyorum. Yumurtasını tarttığım bir şeyhim yok. Tabir biraz kaba oldu ama bazı sözler söylenirken de ancak bu kadar yontularak söylenebilir. Yıllar önce bir arkadaş söz konusu bu dergilerin birinde yazarken aramızda şöyle bir sohbet olduğunu hatırlıyorum.

- Bu dergide neden şiirlerini yayınlıyorsun
- Benden şiir istiyorlar ben de gönderiyorum
- Peki, bu dergide yayınlanan şiirleri beğeniyor

musun?

-Hayır beğenmiyorum

-Peki, neden hâlâ şiir gönderiyorsun

-Onlar istiyor ben de gönderiyorum

-Peki, onlar senin şiirini neden yayınlıyorlar biliyor musun?

-Bilmiyorum

-Senin şiirin onların da hoşuna gitmiyor ama senin vesilen ile öğrencilerine ulaşacaklar dergilerine abone edecekler, şiirlerini onun için yayınlıyorlar.

-Bak bunu hiç düşünmemiştim.

Benim bir titrim olmadığı gibi bu dergilerde yazarak onlara bir okur kitlesi de kazandırmam. Yukarıdaki sohbeti bir başka arkadaşla daha yapmıştım şimdi her ikisi de popüler dergilerde yazmaya devam ediyorlar. Onun için bu hâlime şükrediyorum. Allah bundan geri koymasın.

Hayli dertlisiniz, anlıyorum ve bu serzenişler edebiyat camiasında ikili sohbetlerde sürekli gerçekleşir ama burada şu soruyu da sormak istiyorum: Madem samimiyet ve edebiyat çabası yok, bu dergileri ayakta tutan, onları güçlü kılan, merkezde sayılmalarına sebep olan şey nedir? Şöhret hırsı, sözün şehveti mi?

Sohbetimizin bir yerinde “Bir derdim var bin dermana değişmem” demiştim. Evet, edebiyat camiasındaki bu yanlı tutumlara şahsım için değil, bizden sonra gelecek nesillere kötü örnek olmalarının önüne geçmek için gönlümüzden kopan fevranlardır.

Öyle tahmin ediyorum ki her hafta yeni bir edebiyat dergisi çıkıyor ve bu dergilerde yazan arkadaşlar aynı zamanda onlarca dergide yazıyorlar. Bir şair, yazar bir ayda ne kadar şiir yazıyor ne yazar yazıyor ya da başka bir işi gücü yok bütün zamanını bilgisayar başında mı geçiriyorlar anlayabilmiş değilim.

Günümüzde çıkan edebiyat dergilerinin tamamı baskı ve posta giderlerini karşılayacak bir aboneye sayısına sahip olmadıkları gibi kitapçılarda da söz konusu dergilerin satıldığını düşünmüyorum. O zaman diyeceksiniz peki bu dergiler neden çıkıyor?

Dergilerin bir misyonu vardır. Yola çıkarken bunu bir şekilde okurları ile paylaşır, okurlar bu istikamette dergiye destek olur ve dergide yazarlar sözlerini yenileyerek ve yenilenerek sürdürebildiği

müddetçe dergi devam eder. Eğer bir dergide yazarlar devamlı kendini tekrar ediyorlar ve birlikte yola çıktığı arkadaşları yolda bulduğu arkadaşlarla değiştiriyorsa artık yol da bitmiştir yolda.

Edebiyat dergilerine bir şiir ya da yazı gönderdiğinizde adınızı daha önce duymamışlarsa ya da sizinle hiçbir yerde karşılaşmamışlarsa size dönüş bile yapmazlar ya da “Epostanız tarafımıza ulaşmıştır yayın kurulumuz uygun bulunduğu takdirde size dönüş sağlanacaktır” diye otomatik bir mesajla size dönüş yaparlar. Bazı dergiler de size dönüş bile yapmazlar.

Bu dergilerin her tarafı şöhret olsa ne olur, hırs olsa ne olur. Muhatap aldığınız bir dergiye gönderdiğiniz yazı ve şiirin değerlendirmeye alınıp alınmaması değil mesele. Bu adamlar “Ali kıran baş kesen”ler gibi ellerinde birer pala, sallıyorlar sağa sola.

Beş on kişi bir araya gelir mütevazı bir edebiyat dergisi çıkarır ve bu derginin tüm masraflarını bu insanlar karşılar ve söyleyecek sözleri varsa elbette başımız üstünde yerleri vardır. Günümüzde yayınlanan edebiyat dergilerini büyük bir masanın üzerine yayalım ve içlerinden on tane dergi seçelim, bu on dergiden en azından beşinin şair ve yazarlarının ortak olduğunu görürsünüz.

Çok dergide yazmak şairi yazarı şöhret yapar zannedenler asıl şöhretin ne kadar tehlikeli bir hastalık olduğunun bilincinde değillerdir.

Bu mevzu uzadıkça uzayacak en iyisi bu konuyu kapatalım ama kapatmadan önce de rahmetli Fedai Coşkuneri rahmetle anarak onun Abdurrahim Karakoç’a söylediğini de kulaklara küpe olsun diye buraya alalım. “Karaoğlan her sayı bir şiir vermeye söz veriyorsan bir dergi çıkaracağım” diye mektup yazar bunun üzerine Abdurrahim Karakoç her ay bir şiir gönderir. O derginin adı Fedai dergisidir ve altmış bin tiraja kadar ulaşan bir dergi olur. Bir dergiyi şaha kaldıran Abdurrahim Karakoç hiçbir zaman bu şöhretiyle şımarmadı. Buradan kimin hissesine ne düşerse buyursun alsın.

Kimler

Kimlerle kendime çağırdım ben/i
Kimleri izahat eylemek zordu
Kimler zulme parya kimler medeni
Kimler sağır dilsiz buğz bilmez kördü

Kimler keşke bilir cürmüne pişman
Kimler mazisine soyuna düşman
Kimler hakkı bilen kâmil Müslüman
Kimler dili ile kalbi everdi

Kimler gönül yaptı kim kalp kararttı
Kimler kısra Firavunu arattı
Kimler tanrı oldu putlar yarattı
Kimler büyüklüğü kendinde gördü

Kimler kin püskürtür vicdanlar deler
Kimler tevazuunun zirvesindeler
Kimler ifrat biçer tefrit rendeler
Kimler alınlara cehennem sürdü

Kimler edep ahlak mizan tek derdi
Kimler yaltakçılar vafına erdi
Kimler dost eylemez sevemez merdi
Kimler vuruştur Türk İle Kürdü

Kimler sapkınlığın melametidir
Kimler kıyametin alametidir
Kimler Siyonizm'in sinsisi itidir
Kimler müjdelenen mübarek ordu

Kimler hakikidir ve kimler çakma
Kimler Hakkı bilir akledip bakma
Kimler neredeler bir hırka lokma
Kimler sokak sokak uhuvvet ördü

Kimler kimlerledir hangi heyetten
Kimler bezenirler her kavmiyetten
Kimler beslenirler insaniyetten
Kimler şer ehlinin yanında durdu

Kimler din iman der kimin locası
Kimler kime metres kimin kocası
Kimler helak oldu kimler nicesi
Kimler bağrımızda ölümcül urdu

Kimler kötülükten örülmüş kale
Kimleri anlatsam sığmaz hayale
Kimler öndedirler İblisten bile
Kimler Mehmet ile Mehmet'i vurdu

Kimler vaveylanın öncü atları
Kimler Lawrence'lerin kravatları
Kimler hakikatin mücahitleri
Kimler namus bilir namus bu yurdu

Kimler hak ve batıl yazdıkça uzar
Kimlere cehennem cennettir mezar
Kimler kalem satar kim hakkı yazar
Kimler hakikati arşa duyurdu

● Basri Doğan

Yol Arkadaşın

Ansızın düştüğün bu dipsiz kuyu
Girdaba dönüşür çeker derine
Tattıkça yapışkan, ıslak korkuyu
Bulutlar dokunur kirpiklerine

Hüzünler savrulur yol ayırımında
Dağılır rüzgârla kesik çığlıklar
Şehirde kaybolur gün batımında
Peşinde gezdiğin kalabalıklar

Nadasa bıraktın geçerken bahar
Tamama ermemiş tüm yarımaları
Geceyi örtünüp şafağa kadar
Adımla boşalan kaldırımları

Küçük bir hücrede kısılır sesin
Kendini ararsın serin sularda
Tek hece dökülür, biter nefesin
Gölgeler asılı kalır duvarda

Bir damla yağmura gizlenen hayat
Teşehhüt miktarı iner dünyana
Kelamı süslemek beyhude sanat
Nasibin yok ise hikmetten yana

Kıyama durunca sevda çiçeği
Huzurda el bağlar biter telaşın
Perdeler ardında aşkın gerçeği
Çoğalan hasrettir yol arkadaşın

Rahmet iner toprağına, suyuna
Umulur ki biter dünya tavafın
Dalgalar uğramaz berrak kıyına
Saydamlaşır insan kalan tarafın

● Sebahattin Karadaş

Gördüm

Sevda okyanusu, “Sevgi Denizi”
Hazar gözlerine dalınca gördüm.
İçim bir şelâle taşıyor sızı,
Şulenle baş başa kalınca gördüm.

Bakışların huzur, gülüşün sürûr,
Tattığım bu duygu servet-i gurur,
Cemâlin hayâli ufkumda durur,
Gönül Tahtımda, yâr bulunca gördüm.

Güneşten daha çok yakar bu sevdan,
Mâzimden, âtîme akar bu sevdan,
Hasretinden yaprak döker bu sevdan,
Hazân rüzgârıyla solunca gördüm.

*Hakkakul'*um, umut yorgunu mudur?
“Solgun Güneş”, ufuk dargını mıdır?
Hayat bir “Sonbahar Vurgunu” mudur?
Vuslât ne ümit ne bilince gördüm.

● Aliyar Arslan

Yürü

Gönül yolcu isen sevda yolunda
Bekleme hanlarda durmadan yürü
Vuslata ermekse emelin eğer
Muhabbet şevkini kırmadan yürü

Duman olur, boran olur dağlarda
Örümcekler avın bekler ağlarda
Kargalar yerleşip yeşil bağlarda
Gül ile goncayı dermeden yürü

Zalimler zulm için yazarlar ferman
Cellatlar dinlemez etsen elaman
Su gibi akıyor durmuyor zaman
Günü karanlıklar sarmadan yürü

Vuslata dizginle küheylan atın
Dörtnala giderken umuda tutun
Yüreğinde sevdan, varken fırsatın
Marazlar bedenini yormadan yürü

Aliyar yollarda ömür sökölür
Belki de önüne dağlar yıkılır
Ölürsen ardından ağıt yakılır
Bedenin toprağa girmeden yürü

● Hüseyin K. Ece

Bir Başka Baharla Buluşmak

Bir sabah evden neşe ile çıktım dışarı
Hava güneşli, ufuk berrak ve gök masmavi
Beni bir kuş karşıladı, sabah hayrolsun dedi
Ne hoş, kuşluk güneşi aydınlattı suları
Bak, yalnızların bile bugün şenlenir evi
Karıncı, börtü böcek, arı böyle söyledi

Bahçeye baktım, çiçek bana günaydın dedi
Tarlaya baktım, tohum filiz olmuş, büyümüş
Bir serçe gagasında merhaba taşıyordu
Ne kadar, sayamadım; on, altmış, yetmişyedi...
Havada parıltılar, billur renkler ve cümbüş
Belli ki herkes yeni bir bayram yaşıyordu

Ben de katıldım içten bu bayrama, ahenge
Bu güzelliği içtim, ab-ı hayat sayarak
Yine türkü söyledik birlikte başaklarla
Her tarafta bir nizam, her noktada bir denge
Herkes sevinçli, hüznü bir tarafa koyarak
Evet; şükür, bir daha buluştum bir baharla

● Ayhan Sağır

Süveyda

Cümleler tutuklu esir düşse dil
Kalbin kapağını büker süveyda
İlahi kitabın nüshasıdır bil
Sırlar âleminden söker süveyda

Derun güneşinin görüldüğü yer
Akıl nurlarında tezahür eder
Gizlenen günahlar insanda keder
Ruhu mefkûreye çeker süveyda

Çekirdekte saklı kâmil bir ağaç
Tefekkürle bilgi kaynağını aç
Her tarafa yaprak dallarını saç
Bahar çiçekleri kokar süveyda

Gönül aynasını pak cila eyle
Zahir ve batına bakıp seyreyle
Gel burada ya sus ya hayır söyle
Âlemi manadan okur süveyda

Hakikati bilen olmaz şekavet
İnananlar için idrak basiret
Sevip sevmeye gönderir davet
Aşkın gözyaşını döker süveyda

Beden ikliminin vardır sultanı
Emreyler ateşe yakar külhanı
Talip canan olur görür cihanı
Melekût âlemine çıkar süveyda

Güle meftun olmuş zarında bülbül
Bilal oęlu sabret öz noktada gül
İlahi namenin mektebi gönül
Hikmet kapısında vakar süveyda

● Oruc Dadaşı Elman

Gözdən Düşməsin

Zülfün pərişan eyləyir, tâ şanə gözdən düşməsin
Vermir nişan, vəhdət xalın, heç dâne gözdən düşməsin

Öz âşiqin Məcnun edib, hər ləhzə kuyindən qovur
Mülkündə siğmir böylə yar, biganə gözdən düşməsin

Peyman pozub, məst olmağın, kəffarəsin can söyləyib
Bəs doldurur peymanəmi, meyxanə gözden düşməsin

Məscid onun kaşanəsi, m'əbəd onun can qibləsi
Hərdən edir kafər məni, bütخانə gözdən düşməsin

Düzlük məramın göstərən, sönməz günəşdir canlara
Câdugər etmiş qözlərin, rindanə gözdən düşməsin

Əslində âşiq yar odur, canlar onun m'əşuqudur
Zahirdə cismin yandırır, pərvanə gözdən düşməsin

Başdan keçən hər kimsənin, qəlbində gör, sən əqlini
Bir sirrə, min sər qaydadır, divanə gözden düşməsin

Həç yer könül tək yar üçün, olmaz geniş sonsuz qədər
Gözlərdə sirrini gizlədir, viranə gözdən düşməsin

Dönməz mədardan doğrudur, daşqın dənizdən mehriban
Usturələr nəbzini gəzir, əfsanə gözdən düşməsin

Çoxdan məhəbbət borcumun, üstün tutub min qat sələm
Gahdan açır qəm dəftərin, beyânə gözdən düşməsin

Eşqin səfasını bəsləyir, bəhrində ki gizlin sədəf
Elman gözün ağlar qoyur, dürdanə gözdən düşməsin

● Metin Özarıslan

Göreme'ye Serenad

-Erhan Çapraz'dan gelen sözün ilhamıyla-

Ne desem acıyla gelir dilime
"Dört yıl olmuş Göreme'den geçeli..."
Halılar eprimiş kilimler lime
Göreme'yi göremeden geçeli...

Ortisar, Zelve, Çavuşin, Ürgüp,
Kaymaklı, Uçhisar, Avanos, kür küp
Açıksaray, İhlara'dan köpürüp
Göreme'yi göremeden geçeli...

Kapadokya derler Ürgüp yöresi
En çok paralının gelir göresi
Sızlar durur yüreğimin yaresi
Göreme'yi göremeden geçeli...

Sanmayın gurbeti Çin u Maçın'de
Gurbet yaşar durur Türk'ün içinde
Ayrılık hasreti yanar içimde
Göreme'yi göremeden geçeli...

Bu yerleri bilmem kalbime koydum
Adlarını sade uzaktan duydum
Özleyişte ben de Erhan'a uydum
Göreme'yi göremeden geçeli...